תהיה אתה השופט:

מעשה מגונה באוטובוס

לחנן עדותה של המתנוננת, בת 16, תושבת פרדס־כץ (ליד בני־ברק), כפי שנמסרה בשעה ארבע וחצי בבוקר, מיד אחרי המיקרה:

אתמול הלכתי לקולנוע נוגה בגבעתיים להצגה שניה, לסרט טום ג'ונס, יחד עם חברה של ארבעה בנים וארבע בנות. בגמר הסרט, בשעה 23.00, ליוויתי את החברה עד לרחוב ביאליק, עד העיריה, ושם עזבתי אותם, ומאחר ולא היה לי כסף לנסוע, התחלתי ללכת ברגל.

עזבתי את החברה בשעה 23.20־23.30 בערך, והלכתי דרך רחוב ביאליק עד ל־כביש ז'בוטינסקי והמשכתי ללכת עד בית־חרושת צ.ד.

ליד צ.ד. הגעתי בשעה 01.00 בערך. פניתי לרח' מודיעין פינת הירקון. ראיתי אוטובוס דן תור, שמיספרו 367/8 (מס' פנימי), בו נהג הנהג לבדו, והאוטובוס היה ריק. הוא נעצר לידי והנהג הציע לי לקחת אותי הביתה. סירבתי ואמרתי: לא צריכה את הטובות שלך.

הוא נסע ועשה סיבוב וחזר, ושוב הציע לי, ולא הסכמתי, ושוב נסע וחזר, ובפעם השלישית שאמר לי לקחת אותי הביתה, הסכמתי ועליתי לאוטובוס.

התיישבתי בספסל הראשון ליד הדלת, ואמרתי לו לנסוע ישר ברחוב הירקון, כדי להגיע הביתה ברחוב עמק יזרעאל. הנהג טען כי אינו יכול לנסוע ישר, כי עליו קודם לעשות סיבוב ולנסוע דרך רחוב הקישון.

הוא נסע ונעצר אחרי בית־חרושת דטפ, ברח' הקישון. המקום היה חשוך. הוא נעצר וכיבה את המכונה. הוא ניגש אלי. אני קמתי ורציתי לרדת, ניסיתי לפתוח את הדלת של האוטובוס ולא יכולתי.

הוא התיישב על הספסל הראשון, איפה שאני ישבתי, וכרך ידו סביב מותני ומשך אותי אליו, והושיב אותי על הברכיים שלו וניסה לחבק אותי ולנשק אותי בפנים.

אני התנגדתי ונסיתי לקום מעל הברכיים שלו, אבל הוא משך אותי בחזרה אליו לברכיו, והתחיל לתת לי מכות, סטירות בידיו על הגב שלי, וכל הזמן משך אותי בשערותי.

אני קמתי מהברכיים שלו ונתתי לו בחזרה מכה על פניו, סטירה, ואמרתי לו שזה יעלה ביוקר, והתכוונתי להגיש תלונה במשטרה נגדו. אמרתי לו שאגיש נגדו תלונה, אבל לא במשטרה, כי אם בחב' דן אגיש תלונה.

★ ★ ★

„עצקתי וכביתי!"

וא אמר לי שהוא לא פוחד מחב' דן, כי אביו חבר דן 15 שנה, ויש לו גם אח בדן. בינתיים הוא עזב אותי, כששוחחנו דקה אחת. אחר־כך שוב ניסה לתפוס אותי, שם ידיו סביב מותני וביד שניה הוציא את אבר־מינו וביקש ממני שאני אשתף עמו פעולה ואז יעזוב אותי. אני אמרתי לו שזה יעלה לו ביוקר. הוא ענה לי „כשהאבר עומד, השכל בעכוז".

(להלן תיאור מפורט של מעשה מגונה.)

כשגמר ואני ביקשתי ממנו את הפרטים שלו, ואמרתי לו שאני אגיש תלונה נגדו, אז הוא אמר לי: „אני חבר דן." אחר־כך הוציא מכיסו פנקס כזה של נסיעות, עם תמונה שלו, וראיתי שזה תמונה שלו.

בשיחה טען בפני שהוא עובד בקו 35, וביקש ממני לבוא אליו לקו כדי לצאת אתו.

אני צעקתי בזמן שהכניס את שלו, ועוד מההתחלה צעקתי ובכיתי והוא אמר כל הזמן: „אני מכיר אותך, תני לי ואתן לך ללכת." ואני כל הזמן התנגדתי לו, אבל לא עזר לי עד שגמר.

בזמן שעשה את זה אני צעקתי, עברה מכונית פרטית והוא הפיל אותי על הריצפה של האוטובוס שלו, וראו אותנו, גם היא שכב.

אחרי זה לקח אותי עד סיבוב רח' הקישון, והוריד אותי.

תאורו: בגיל 27 או יותר, גובה בינוני, גוף בינוני, צבע שער שחור, נדמה לי עיניים חומות, ראש גלוי. לבש חולצה אפורה עם פסים שחורים, מכנסיים אפורים ארוכים עם חגורה דקה שחורה.

אחרי שהוריד אותי, אני המשכתי ללכת למאפיה ברחוב הירקון, ובכיתי, וניגשתי לנהג המאפיה, וסיפרתי לו, ומילא את ה־מכונה לחם ולקח אותי למשטרה.

אני לא הכרתי את נהג דן אף פעם. צבע האוטובוס כחול כהה, מהגדולים, טי־יגר.

בחקירתה הנגדית, בבית־המשפט, הוסיפה המתוננת את הדברים הבאים:

יש לי עוד שתי אחיות יותר קטנות. אנו גרים בפרדס־כץ. באותו ערב הלכנו לקולנוע נוגה בגבעתיים. הייתי בנוגה ולא ברמה. לא אמרתי לנהג המאפייה שהייתי ברמה. החברה אלה הם ידידים שלי, שאני מכירה אותם לא בפעם הראשונה.

אינני מוכנה לתת את שמותיהם של אותם בנים. המיקרה שלי התפרסם בעתון. לא גזרתי את הסיפור שלי מהעתון, ולא פיר־סמתי זאת בין נהגים מקו 54. אין לי שום עסק עם נהגים מקו 54. אין לי שום פגי־שות עם אף נהג. לאף אחד לא הראיתי את העתון.

יצאנו מהקולנוע בערך ב־11.00. יצאנו 4 בנים ו־4 בנות מהקולנוע, ולא ביקשתי שילוו אותי. אני מכירה את הבחורים ה־אלה. הייתי איתם בעבר בקולנוע.

לא ביקשתי שילוו אותי, ולא שילוו לי כסף לאוטובוס. אני שילמתי בשביל עצמי לקולנוע. אני אינני עובדת. אז הייתי עוד בבית־ספר. זה היה חודש אחרי שגמרתי את בית ספר קדימה. בשנת 1963 למדתי בתיכון.

נפרדתי מהחברה ברחוב ביאליק. הבנים גרים שם. נפגשנו ליד רמה בהתחלה. קול־נוע נוגה רחוק מאד מהבית שלי. הם היו קרובים לביתם, לכן הם חזרו לפנינו.

לקחתי כסף מהבית, אך בזבזתי על שתיה ואכילה, ולא השארתי לי כסף בכדי לנסוע. נפרדתי מהחברים ונשארתי עם חברה. כש־נפרדתי מהבחורים השעה היתה קרוב ל־12.00. ליוויתי את הבחורה עד ז'בוטינסקי. לא ביקשתי גם מהחברה שלי, היות וראיתי שלא היה לה. החלטתי ללכת ברגל הביתה. כדי להגיע עד פרדס־כץ, זה לוקח שעה, שעה־וחצי. נכון שבפעם ראשונה ראיתי את הנאשם באוטובוס ליד צ.ד. זה היה ב־פינת מודיעין. הלכתי ברגל מרחוב ביאליק אל המקום שבו פגשתי את הנאשם. המרחק הוא גדול. ממקום המיפגש עד הבית זה מרחק הליכה של 20 דקות.

זה לא 5 דקות הליכה ממקום המיפגש ועד ביתי. זה מרחק של 200 מטר הליכה. הרחוב השוך באותו חלק של הכביש, ו־פחדתי. עד שם הרחוב מואר. הוא היה בנסיעה, והוא ביקש ממני לעלות, והיות ופחדתי, עליתי.

אני גרה ברחוב המכבים פינת עמק יז־רעאל, פרדס־כץ. בפעם הראשונה לא עניתי לו כלל. הוא חזר מיספר פעמים, ולבסוף הסכמתי. האוטובוס לא נכנס לתוך פרדס כץ, אך הוא הבטיח לי להביא אותי עד הבית. בהתחשב בעובדה שזהו אוטובוס ציבורי, אז עליתי. השעה היתה קרוב ל־2.00 בלילה, כשעליתי על האוטובוס. נע־מדתי שם ופחדתי ללכת. אני לא יודעת בדיוק את השעה. נפרדתי מהחברים קרוב ל־12, והתחלתי ללכת לבדי ועד שהגעתי היה כבר קרוב ל־1.

לא עמדתי בכניסה לחניון. עמדתי בכניסה לרחוב הירקון. זה היה בדרך אלי הביתה.

לא קל להיות שופט. זה יתברר לך אם תקרא את העדויות המופיעות בשני עמודים אלה.

עדויות אלה מצויות בתיק מס' 647/64 בבית־המשפט המחוזי בתל־אביב, והן הועתקו כלשונן, תוך השמטות קלות (הוחסרו פרטים בלתי־מהותיים, וכן התיאור המפורט של המעשה המגונה.)

במדינות רבות, מפיר משפט זה להכרעת מושבעים — אנשים פשוטים מתוך הציבור, שעליהם לקבוע, לאור העדויות, ועל פי השכל הישר, אם הנאשם אשם או חף־מפשע. אילו היית אתה מושבע במשפט זה, מה היית מחליט לאור העדויות?

קרא את העדויות בעיון. החלט את החלטתך לפני שתיגש לקריאת פסק־דין השופט עזרא יורן, מהשבוע שעבר, המופיע בעמוד 26.

כעדות מסייעת הביאה התביעה את יוסף טראבולוס, עובד של חברת „דן":

מקום עבודתי בחברת דן, ליד בית חרו־שת צ.ד. שם יש חניון של דן. אני עובד שם קרוב ל־9 חודשים.

אני מכיר את הנאשם (מצביע עליו).

אני עובד שם בתור סדרן ושומר. אני צריך לדעת איזה מכונית נכנסת, ועושה את התוכנית. מגיש את התוכנית למנהל־העבודה. אני רושם את מיספרי המכונות העומדות בשורה. גמרתי לבדוק את המיס־פרים, בא הנאשם.

נתתי את עדותי ב־11.8.64, והמיקרה קרה 4—3 ימים לפני כן. בא הנאשם, הביא מכונה, ומתפקידי לשאלו איזה מכונה הביא, והוא אמר שהביא ת—8. זהו מספר פנימי. אמר ששם אותה בשורה 5, ואני רשמתי אותה.

לא דיברתי אתו, כי אם הוא אמר לי. הוא אמר לי שהוא „דפק מכונה". לא הבנתי אותו בדיוק, כי היה זה בלילה, והייתי מבולבל. לא ראיתי מאומה.

הוא אמר לאדם המטאטא, שילך לטאטא את המכונה. המכונה חזרה מטיול, ויש לנקות אותה.

★ ★ ★

„דפקתי מכונה"

יונתיים בא מנהל־העבודה וזהו. הוא אמר: „דפקתי מכונה, הלך קודם קשה ואחר כך קל."

(כאן ביקש התובע להכריז על העד כעד עוין. לא ניתנה החלטה של העד והראו לו את הודעתו במישטרה, המשיך:)

יתכן ואמרתי במשטרה שהוא אמר לי „דפקתי בחורה". אני נשבעתי, ואני אומר מה ששמעתי בדיוק. יתכן והייתי מטושטש במשטרה, אך התכוונתי „דפקתי מכונה". אינני מתחמק.

אם זה רשום בהודעה שמסרתי במשטרה, לא אמרתי לו שיש לי פגישה עם נהג אוטובוס ב־1.30.

★ ★ ★

„הוא לא קרע לי שום בגד"

לדרך מוארת עד המקום שבו פגשתי אותו ומשם חשוך. האוטובוס בפנים היה חשוך. לא דיברנו על תשלום עבור הנסיעה. הוא הבטיח לעשות לי טובה ולהביא אותי לביתי. הוא נסע והגיע לרחוב הקישון, ושם הוא נעצר, ואז ניגש אלי, ברגע שנעצר, הבנתי, צעקתי וניגשתי לדלת, ורציתי לפ־תוח אותה, אך לא יכולתי. נתתי לו סטירה. הוא לא קרע לי כל בגד.

ברגע שהוא שם את ידיו, על מותני הבנתי שאיננו מתכוון לקחת אותי הביתה. ברגע שאחז בי החל לדבר איתי.

ניסיתי לדחוף אותו שיעזוב אותי, אך לא הצלחתי. הוא לא סתם לי את הפה, אך לא היו אנשים. צעקתי כשעברה מכו־נית. היתה התנגדות מצידי. אני בדרך כלל הולכת להצגות ראשונות. כשאני הולכת עם אבי או אחותי אני הולכת לשניה. זהו מיקרה בלתי־רגיל, מיקרה ראשון, שחזרתי כל כך מאוחר הביתה, מלבד בחגים כמו בפורים.

פרקליט הנאשם: עורך־הדין יוסף סיני בבית־המשפט